

Metody pro lidi s PAS

Pokročilé metody
speciální pedagogiky

Son- rise přístup

1. Joining:

- Aktivní připojení k rituálům a zvláštním činnostem dítěte: např. točení, houpání se, zírání do prázdna, opakování jednoho slova dokola, stavění věcí do stejných řad, pobíhání tam a zpět, povídání si stále na jedno pořád se opakující či zvláštní téma, vydávání různých skřeků a zvuků atd.
- Není překvapením, že se dítě stahuje do vlastního světa. Zakazování repetitivních činností často vyvolává agresivní chování. Dítě se pak jeví hůře nebo těžko vzdělavatelné a nechápající. Právě toto stažení nám dá o dítěti matný obrázek, který ovšem lidé z okolí považují za fakt. Ve skutečnosti nikdo opravdu neví, co všechno dítě chápe a co v něm je.

2. Využívání motivace dítěte:

Využíváme tedy jeho motivaci, jestliže ho chceme něco naučit. Princip č. 1 joining nám pomáhá přijít na to, jaké motivace dítě má. Např. jestliže po mě dítě chce, abych mu něco podala, zazpívala atd. a já vidím, že je dostatečně motivováno, řeknu mu „výborně, teď se na mě ale ještě podívej, abych si byla jistá, že mluvíš se mnou“ Dítě se tak učí, že pomocí tohoto způsobu chování, danou věc či činnost dostane mnohem rychleji. Jestliže se přesto dítě na mě nepodívá, za nějakou dobu mu věc stejně dám a pochválím ho alespoň za pokus (stačí např. že se podívá mým směrem).

3) Energie, entuziasmus a nadšení pro hru

- nezáleží na tom, co dítěti prezentujeme, ale jak to prezentujeme. Pokud budu znuděná a otrávená, je samozřejmé, že se mnou dítě nebude chtít mít nic společného. Pokud se ale upřímně dokážu nadchnout pro aktivitu dítěte, nebo nadšeně představím novou hru, mám mnohem větší šanci, že si mě dítě bude všímat. Pro dítě pak bude pobyt se mnou a učební proces samotný mnohem příjemnější.
(pozor! Nadšení a entuziasmus nemusí být vždy hlasité, ne každé dítě to ocení. Tiché a upřímné nadšení má stejnou váhu, jako výskot a jásos).

4) Učení pomocí interaktivní hry

V Son-rise Programu učíme děti zásadně v době, kdy chtějí být učeny. Ano, to někdy může znamenat celé hodiny a někdy i dny čekání na vhodný okamžik. Ale to co se dítě naučí z vlastního popudu, a v době kdy se chce učit, má pro něj mnohem větší význam. Dítě tím učíme, aby mělo učební proces rádo. Je pak také schopno dokázat věci, které by donucovacími metodami nikdy nedokázalo.

5) Bezpředsudkový a optimistický přístup

- Pro dítě je mnohem příjemnější, když s ním pracuje osoba, která v něj věří, neodsuzuje ho a nelituje. S takovým člověkem je pro dítě mnohem snazší předvést, co v něm doopravdy je.

6) Rodič jako hlavní terapeut programu

- Ani sebevětší odborník prostě nemůže nahradit rodiče. Rodiče mají největší motivaci dítěti pomoci. Jejich cit, láska a trpělivost jsou pro dítě nenahraditelné. V *Son-rise Programu* věří že rodič je pro dítě nejlepším odborníkem.

7) Vytvoření bezpečného a klidného prostředí pro dítě (Son-rise herna)

- Tento pokoj má co nejméně rušivých podnětů a tudíž je zaměřena pozornost spíše na přítomného terapeuta (rodiče či dobrovolníka) než na věci okolo. Dítě je tak ve vlastním prostředí, s lidmi které zná, nebo má možnost postupně poznávat. Son-rise herna pomáhá dítěti zpracovávat svět po malých částech ve vlastním tempu.
- Nejedná se o izolaci, jelikož se rodiče a dobrovolníci věnují dítěti mnohem intenzivněji a déle, než by se mu kdo byl schopen věnovat ve škole. Pobyt v herně je hlavně přípravou na „pobyt venku“ v době, kdy na něj dítě bude zralé a nebude ho děsit. Mnozí rodiče byli překvapeni, jak snadněji zvládá jejich dítě venkovní svět po nějaké době pobytu v herně.